

junaški proti vzhodnemu brezbožju
postali ste za njo. In vaša dela,
zapisana v povestnici zahoda:
'Predstraža vere...' bodo v vek živela
in bodo sveto jamstvo, da usoda
vas ljudstev-prednikov ne bo zadela,
ker ste s krvjó že spričali Gospoda!

»Vse dobro, toda kot sem rekel: Vero,
ki uči pravičnost, bodo pozabili
in vsepovsod navdušeno učili,
naj človek vsak in ljudstvo naj vsaktero
določeno le v Moči vidi mero
obstanka... Nauk ta bodo izrabili
takó, da malim narodom se vsíli
jeklenotrd dilemma na izbero:

,Vklonite nam se, če želite biti,
se nam ne vклонite, železna moč
vam naša brezobzirno da čutiti

samozavestne volje žgoč obroč,
iz katerega ne bo vam moči prit!...'
Ah, ne življenje, rod naš čaka noč! —«

»Noč, temna noč — a v jutro se prelije
in v velik dan veselega življenja,
po dolgem času težkega trpljenja
svobode svetle solnce vam posije!«

»Toliko, da oblak ga lahko skrije
in bo zaman klic hrepenenja,
ki bo — prevaran — čakal odrešenja,
iz samodržne, tuje tiranije...«

»A narod, narod vaš pa le ostane!
V zavesti, da stoletja kljuboval
je in prebólel vse velike rane,
ki bile so krvavo dosihmal
krivično mu tolikokrat zadane,
mogočno rasel bo sred rodni tal!«

OSAMLJENA DEVA.

Ko bi ti prišel, vse rože bi dobil, — do zadnje vse.
Povila v kito bi ti jih lepo, z rdečim trakom bi
ti jih ovila.

Pa zdaj — čemu sem se trudila?
Čemu zalivala sem jih skrbno,
da bo se sleherna mi posušila?

Ti si odšel! — brez mojega poljuba,
brez cvetja sam tja v tuji svet.
Ni bilo mar ti priti po slovo,
še enkrat seči ljubici v rokó.
Ti si odšel — a kdaj se vrneš spet,
da ti natrgam cvetja z vrta mojega?

Vida Taufer.

POPOTNA PESEM.

Od tope vročine do bolečine sem truden.
Da bil bi maj! O večeri, v zarji gaj...
Na oknih deklice, někdo jim igra piščal...
Na oknih deklice, někdo z violino
jih tiho vodi v mesečino...
O veter, veter, mehki, tožni val!

V vročini govorica je kričanje.
Ah, hreščanje voz,
kakó mi trgaš moje tihe sanje!
Da bi bila zima! Spet bi naše sobe bile bele, tihe...
še besede bile bi vse tišje...
Stopinje v snegu mehke so, kot da je popotnik bos...

Anton Vodnik.

BEDA.

Rad bi jokal,
pa so solze kakor kamen, —
nočejo iz oči,
rad bi klel,
pa je beseda trda ost,
ki v grlu obtiči.

Vendar so vse štiri strani sveta odprte,
in vsekrižem k veliki maši pozvanja.
kadar se gladnemu o kruhu sanja.

Ivan Albreht.